

Pon

Josep Garcia Robles

En el darrer ^{número} ~~nombre~~ de ^{d'} aquesta Revista ^{d'en} ~~la~~
ens plauyidem de la mort d'en Mar-
ces Bordes, del ^{del qual} artista ^{amb} ~~quin~~ ^{ab} l'ideal ^{y l'} obra
tant havia coincidit ~~ab~~ l'ideal ^{y l'} obra
nostra; Avuy ens hanem de plànger
de la mort ~~de~~ ^{d'un} de casa nostra, ~~de~~
^{d'un} que formava part de ^{la} nostra família,
~~de~~ ^{d'un} venerable de casa nostra, del mes-
tre Garcia, soci honorari del "Orfeó Cata-
la" i president del jurat de la Festa
de la Música Catalana d'enquany.
Ell deya qu'era l'avi del "Orfeó"; y, ve-
ritablement, con amor per nosaltres
tenia tirat de tendresa de senectut al ~~seu~~
brot carissim rebrot propi. Ell estigué
al costat nostre desde que començarem
a provar de cantar: ^{redé que} feya solament dos
mesos que ^{el} nostre "Orfeó" estava constituit que
el mestre Nicolau ^{ens} ~~nos~~ demanà de pendrer

part en un concert fi de curs ~~de~~ d'una
 academia que allavors dit mestre regen-
 tava. ~~El~~ ^{Mosaltres}, encara que temerem,
 accedirem a la invitació, si bé no vol-
 guerem ^{que} constés el nom de nostra veie
 tot en el programa, ja que no volíem
 donar-nos a conèixer sense una mica
 de base. ~~Doncs~~ ^{en} a ^{en} aquell concert,
 a més del ^a Que Verum, de Morant,
 cantarem la Boda d'Aucells, del
 Mestre Garcia, xamosa composició que
 les senyores deixebles de dita Academia an-
 companyaran ab una escaigenta xerradix-
 sa de pianos.

Més endavant al cap de ^{d'} alguns
 mesos, quan ens atrevirem a fer
 lo que anomenavem primera prova
 anual, la primera composició que
 obrí el programa fou un Himne
Patriòtic, del venerable mestre; i
 quan engrandirem el cor ab les rec-

cions de senzoretes i noys, ell ~~en~~
^{compongué} ~~composà~~ aquella "Dandera Catalana"
 que sempre que era executada aixe-
 cava el públic a ovació i rollo-
 ja. Després encara pensà ^{en} ab no-
 saltres, component la gran tetralo-
 gia patriòtica "Catalonia", ^{en}
~~abont~~ ^{ont} ~~la~~ abocà tot els seus entusiasmes,
 de car sempre jove, i ^{la segona} ~~quina~~ part
^{de la qual,} ~~resona~~ part la "Regaria", ^{hi} quedà llarg
 temps en nostres programes. I
 al mateix, pocs dies abans
 de la soptada mort, ens portà
 una nova composició coral, "Can-
tida del Florer", com últim ^{seua partida} ~~si~~,
 presentint la ^{seua partida} ~~volgué~~ abans deixar-
 nos una nova penhora de sa estima-
 ció.

El pleurat mestre sentia verament el daler
 de la música; naixent ^{de} de guanyar la vida
 donant ab la ensenyança ^{de l'art} ~~de la música~~, ell ~~no~~

aprofitava tots els moments que li quedaven lliures ~~per~~ en esplayar aquella necessitat que sentia de porar en vèrfes els seus lirismes; així ^{es} que en les obres, si no sempre perfectes ^{perfectes} en la factura, sempre s'hi ~~es~~ troba la generositat ~~de~~ una vena musical abundosa i sincera. Ell fou un dels primers vidents del renaixement artístic de ^{la} nostra terra, empalant la raba de la cançó popular en un estil amable; ell tenia oberts els sentits al ^{ie} ambient del art modern, i fega esforços per apropiarse els elements de tècnica formidable; i en can que l'home no tenia temps per madurar els procediments, i per obrir definitivament, donava sempre quelcom de sincerament musical que portava l'empremta de ^{anima} aquella terrible al ideal.

Les obres que va deixar són moltes: melodies i folies catalanes sobre lletra de ^{distints} poetes del nostre renaixement, corals i peces de piano, composicions religioses, fantàsies i peces líriques per diversos instruments i orquestra, els diferents cors que ja ^{hem} mencionat més amunt, ademés ~~de~~ una Ronda de Pastors per cor

5

L'home, l'Oratori Santa Isabel d'Hon-
grin i l'Epitafium per a orquestra i
orga^{ne}, ^{dues} obres escrites i dedicades a la
família del noble protector de les arts, amic
caríssim del mestre, D. Eusebi Guell;
una marina ^{per a orquestra} Titolada "Retorn", que fou
executada en un dels primers concerts de la
"Associació Musical" i mes endavant per
la "Catalana de Concerts", per últim, cal
citar les seves ^{dues} obres mes importants,
la òpera Juli Cèsar i el drama líric
Garraf sobre l'altura del' eximí Pico's
Campomar, en la ^{qual} ^{el} mestre hi
havia posat tota la seva fe i ^{el seu} entusias-
me, aquella fe i ^{aquell} entusiasme que ^{mai} la
vellesa no havia pogut ni debilitar
en la seva ànima. Quina alegria hauria
tingut el bon vell, si'n hagués vist una de
dites obres sobre les ^{seves} taules de l'escenari!
Mes els Temps dels precursors no són Temps
de glòria per a ells!

Encara ^{no} es s'alta cita la obra íntima
del mestre, el Requiem que havia compost

Que ultimament en record de un
ser estimadíssim a con cor, que no
precedir^{la} de poca ~~a l'avi~~ en la lúrida
de aquest món. L'interit de aquest Re-
quiem es patser la passiva més ver-
mosa, més espiritual, del mestre.

Jencare, pocs dies abans de sa
mort, contava a sos amics els pro-
jectes que comiava. Un d'ells era
inevitable: «He de fer un oratori
de la vida de la Verge. És una pro-
metensa que tindrà fet, i Déu té in-
donat vida per complir-la!» Y ell,
ab aquella cara encantada que porten
les ànimes bones, ^{inspirades,} m'explicava el plan
y els detalls com si ja l'hagués creata.

¡Pobre senyor Garcia! no t'hi cal més,
a la Verge, que realitzar la teua afren-
sa, que, ab aquesta intenció tant pura, te
llena de aquest món cap a la glòria!
André Millet